

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **C. J. G. S.**, nar. 11. 6. 1973, trvale XXX, zastoupen Pavlem Uhlem, advokátem se sídlem Kořenského 15, Praha 5, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. S-MHMP 172236/2007 ze dne 10. 1. 2008,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy č.j. S-MHMP172236/2007 ze dne 10. 1. 2008, kterým bylo zamítnuto rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 27. 3. 2007, č.j. G/1/05, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o vydání osvědčení o státním občanství České republiky podle ust. § 20 a 24 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že matka žalobce I. E. S. sice nabyla narozením československé státní občanství po otci, neměla však ke dni 1. 1. 1969 a ani před tímto datem trvalý pobyt na území České republiky. Její otec sice měl trvalý pobyt na území České republiky, avšak její matka, T. S., rozená S. R.-T., nikdy na území České republiky trvalý pobyt neměla. Žalovaný konstatoval, že tím nebyly splněny podmínky podle ust. § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. a dospěl k závěru, že matka žalobce byla ke dni narození žalobce státní občankou Československé socialistické republiky, nebyla však současně státní občankou České nebo Slovenské socialistické republiky, neboť ke dni 1. 1. 1969 nenabyla státní občanství žádné z republik tvořících československou federaci a ani si republikové státní občanství později sama nezvolila. Žalobce proto narozením nenabyl státní občanství České socialistické republiky, a tedy se ke dni 1. 1. 1993 nemohl stát státním občanem samostatné České republiky.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce rozporoval výklad ust. § 3 odst. 2 zákona č. 165/1968 Sb., o zásadách nabývání a pozbývání státních občanství, ve znění pozdějších předpisů, ohledně institutu „posledního trvalého pobytu rodičů na území“. Uvedl, že při výkladu právních předpisů ohledně republikového občanství je nezbytné

vykládat v případě možnosti vícerého výkladu tak, že je třeba vždy volit tu variantu, která svědčí určení republikového občanství oproti jeho neurčení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky s tím, že jsou obdobné těm, které žalobce uplatnil v odvolacím správním řízení a zdůraznil, že nesdílí názor žalobce, že pojem „trvalý pobyt rodičů“ je třeba vykládat jako pobyt obou, resp. jednoho z nich, pokud druhý nikdy pobyt na území jedné z republik neměl. Navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že při rozhodování o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 27. 3. 2007, č.j. G/1/05, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o vydání osvědčení o státním občanství České republiky podle ust. § 20 a 24 zákona č. 40/1993 Sb. postupoval s odkazem na ust. § 1 odst. 2 cit. zákona nejprve podle právní úpravy účinné v době narození žalobce, tedy podle zákona č. 39/1969 Sb. Ze spisového materiálu vyplývá, že otec žalobce C. F. G. R. byl v okamžiku narození žalobce státním občanem Chile, a tedy pro určení, zda žalobce nabyt narozením státního občanství České socialistické republiky, je podle ust. § 8 odst. 4 cit. zákona rozhodné státní občanství matky žalobce I. E. S. v okamžiku narození žalobce. Matka žalobce se narodila dne 18. 5. 1946 v Santiago de Chile, Chile. Ke dni jejího narození bylo nabývání československého státního občanství upraveno v ust. § 28 všeobecného

občanského zákoníku z roku 1811, podle něhož nabývaly manželské děti narozením československého občanství, pokud je měl v okamžiku jejich narození otec. Ze spisu vyplývá, že otec paní I. E. pan O. S. byl ke dni narození dcery československým státním občanem, a tedy I. E. S. narozením nabyla československého občanství.

Ke dni vzniku československé federace dne 1. 1. 1969 nabyli českoslovenští občané vedle státního občanství československého též státní občanství jedné z republik. Podmínky pro nabytí republikových státních občanství upravoval zákon č. 391/69 Sb. ohledně státního občanství České socialistické republiky a zákon č. 206/19689 Sb. ohledně státního občanství Slovenské socialistické republiky. Rozhodujícím kritériem pro určení republikového státního občanství bylo podle obou zákonů místo narození na území jedné z republik, které tvořily federaci. Československý občan narozený v cizině, u něhož nebylo možno určit republikové státní občanství podle místa narození na území jedné z republik, nabyt k 1. 1. 1969 státní občanství té z republik, tvořících federaci, na jejímž území byl k 1. 1. 1969 přihlášen k trvalému pobytu. Pokud k trvalému pobytu na území federace přihlášen nebyl, nabyt k 1. 1. 1969 státní občanství republiky, na jejímž území měl trvalý pobyt před odchodem do ciziny. Československý občan, který se narodil v cizině, a nikdy neměl trvalý pobyt na území federace, nabyt k 1. 1. 1969 státní občanství jedné z republik za předpokladu, že na jejím území měli poslední trvalý pobyt před odchodem do ciziny jeho rodiče.

Matka žalobce I. E. S. neměla ke dni 1. 1. 1969 a ani před ním trvalý pobyt na území České republiky. Ze spisového materiálu vyplynulo, že otec I. E. S. pan O. S. odešel do ciziny asi v roce 1935 a byl sčítán v obci Kostěnice, okres Pardubice, tedy měl trvalý pobyt na území České republiky. Matka I.

E. S., paní T. S., roz. S. R.-T., jež byla rovněž československou státní občankou, však na území České republiky nikdy trvalý pobyt neměla.

Žalovaný nesdílí názor žalobce, že pojem „pobyt rodičů“ je třeba vykládat jako pobyt obou rodičů nebo pouze jednoho z nich, pokud druhý rodič nikdy pobyt na území jedné z republik neměl. Vychází zde ze skutečnosti, že v textu ust. § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. zákonodárce výslovně formuloval pro nabytí republikového státního občanství alternativní podmínku trvalého pobytu rodičů, nikoli trvalého pobytu rodiče nebo jednoho z rodičů československého státního občana narozeného v cizině. Požadavek zákona tedy zahrnuje oba rodiče, nikoliv pouze jednoho z nich. Postačovalo-li by k určení republikového státního občanství splnění uvedené podmínky pouze u jednoho z rodičů, byla by formulace aplikovaného ustanovení odlišná, jak vyplývá např. ze srovnání s dikcí užitou v ustanovení § 8 odst. 2 - 4 zákona. Jestliže by správní orgán přistoupil na možnost, že pojmem „rodiče“ je míněn i jeden rodič, pak by v případech, kdy jeden z rodičů československého občana měl poslední trvalý pobyt na území České socialistické republiky a druhý z rodičů na území Slovenské socialistické republiky, nabytí tento československý státní občan státní občanství obou republik, které federaci tvořily, neboť ustanovení § 2 odst. 2 zák. č. 39/1969 Sb., a ustanovení § 2 odst. 2 zák. č. 206/1968 Sb., jsou co do stanovených kritérií pro nabytí republikového státního občanství identická. Možnost nabytí státního občanství obou republik však zákonodárce zcela vylučuje v ust. § 13 zák. č. 39/1969 Sb. Z uvedeného vyplývá, že v praxi by bylo nutno aplikovat ustanovení § 2 odst. 2 citovaného zákona na jednotlivé státní občany odlišnými způsoby. Z textu zákona však možnost takového postupu nevyplývá a žalovaný ani nepředpokládá, že by toto bylo úmyslem zákonodárce. Žalovaný souhlasí

s argumentací žalobce, že kritéria určení republikového občanství směřovala k tomu, aby tohoto státního občanství nabylo maximální množství osob. Současně je však třeba přihlédnout k tomu, že oba právní předpisy upravující nabývání republikových státních občanství vzaly již při svém vzniku v úvahu eventualitu, že bude existovat skupina československých státních občanů narozených v cizině, u nichž nebude možno podle stanovených kritérií republikové státní občanství určit. Proto obě právní úpravy umožňovaly těmto československým občanům zvolit si státní občanství jedné z republik prohlášením. Tato možnost volby, kterou matka žalobce nevyužila byla dána po celou dobu účinnosti citovaných právních předpisů, tedy až do dne 31. 12. 1992.

Žalovaný dále uvedl, že ustanovení § 2 výnosu Ministerstva vnitra a životního prostředí České socialistické republiky ze dne 7.6.1988, č.j. VS/3-50/185/88, na které žalobce odkázal, při zjišťování státního občanství jeho matky nelze aplikovat, neboť se týká dětí, které byly v rozhodnou dobu mladší 15 let a jejichž jeden z rodičů byl státním občanem Československé socialistické republiky a druhý cizincem nebo nebyl znám. Matka žalobce však byla v rozhodné době starší 15 let a oba její rodiče byli československými státními občany. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako správní orgán prvního stupně, totiž že matka žalobce byla ke dni narození žalobce státní občankou Československé socialistické republiky, nikoliv však státní občankou České republiky, neboť ke dni 1. 1. 1969 nenabyla státního občanství žádné z republik tvořících československou federaci a ani později se republikové státní občanství nezvolila.

S ohledem na ust. § 8 odst. 4 zákona č. 39/1969 Sb. nelze než konstatovat, že žalobce nenabyl narozením státního občanství České socialistické republiky, neboť v okamžiku jeho narození nebyl žádný z jeho rodičů státním občanem této republiky – otec žalobce byl cizím státním občanem a matka žalobce sice byla státní občankou Československé socialistické republiky, nebyla však státní občankou České socialistické republiky, neboť ke dni 1. 1. 1969. Vzhledem k tomu že právní úprava po vzniku federace vycházela z prvotnosti státního občanství republik, nemohl žalobce narozením nabýt státního občanství československého po své matce, jelikož nabytí státního občanství federace bylo podmíněno nabytím státního občanství jedné z republik tvořících federaci. Žalobce, který nebyl ke dni 31. 12. 1992 státním občanem České republiky a zároveň státním občanem České a Slovenské Federativní Republiky, se tedy nemohl stát ke dni 1. 1. 1993 státním občanem samostatné České republiky.

Žalobce v žalobě proti tomuto rozhodnutí namítal nesprávné právní posouzení věci. Uvedl, že správní orgán zpochybňuje státní občanství České republiky matky žalobce ke dni jeho narození, které je ovšem nezpochybnitelné. Otec matky žalobce, pan O. S., byl ke dni narození matky žalobce československým občanem, přičemž jeho poslední trvalý pobyt v Československu (domovské právo) byl na území dnešní České republiky. Z toho vyplývá, že matka žalobce nabyla svým narozením státní občanství československé a ke dni vzniku České socialistické republiky nabyla její státní občanství. Podle ust. § 3 odst. 2 zákona č. 165/1968 Sb. byl stanoven jako princip určení republikového občanství sekvence určujících faktorů, přičemž jejich vzájemný vztah subsidiarity stanovil toto pořadí: místo narození, trvalý pobyt ke dni účinnosti zákona, poslední trvalý pobyt na území, poslední trvalý pobyt rodičů na území. Zde je nezbytné si uvědomit,

že nejde o přesné ustanovení, ale o zásady, jež daly rámec, který se měl stát vodítkem při přijímání republikových úprav. Jednou z těchto zásad je též úsilí o určení republikového státního občanství maximálnímu množství osob. Z tohoto důvodu je nezbytné vykládat znění zákona, který používá pojem „pobyt rodičů“ jako pobyt obou rodičů nebo pouze jednoho z nich, pokud druhý rodič nikdy pobyt na území jedné z republik neměl, popřípadě vůbec není jako rodič určen. Pokud by totiž byl možný restriktivní výklad tohoto ustanovení, byly by z nabývání občanství vyloučeny děti, jejichž otcovství nebylo určeno. Rovněž je zde nutno přihlížet k úmyslu zákonodárce, jenž byl veden snahou o určení republikového státního občanství maximálnímu množství osob. Z dikce zákona č. 39/1969 Sb. nelze dovodit, že by zákonodárce měl v úmyslu vyloučit ty osoby, jejichž pouze jeden rodič byl hlášen na území České republiky k poslednímu trvalému pobytu.

Zdůraznil, že analogická právní úprava, která se týká určování občanství narozených dětí, nikdy nebyla aplikačně vykládána restriktivně a vždy se určovalo české státní občanství, i když pouze jeden rodič byl českým občanem, za situace, kdy zákon používal pojmu rodiče a nebyl-li právní důvod se domnívat, že je třeba určit občanství druhé slovenské. Tato praxe se vztahovala na celý § 5 zák. č. 39/1969 Sb., a není důvod ji nevztáhnout i na § 3 téhož zákona. Pro tuto argumentaci svědčí rovněž skutečnost, že otec matky žalobce pan O. S. se stal státním občanem České republiky a pokud by se mu narodily děti po 1. lednu 1954, staly by se podle citovaných předpisů českými občany, rovněž ve všech analogických případech, pokud by se tak dělo kdokoliv po nabytí účinnosti citovaného zákona. Vždy platila zásada, že se občanství získávalo i po jednom z rodičů, přičemž všechna zákonná opatření usilovala u přenesení těchto zásad skrz

režim transformace jednotného československého občanství na občanství republiková. Uvedená ustanovení je rovněž nutno vykládat v kontextu článku 5 ústavního zákona č. 143/1968 Sb., o československé federaci, který ve znění platném od 22.12.1970 stanovil, že každý československý státní občan je zároveň občanem České socialistické republiky nebo Slovenské socialistické republiky. Toto ustanovení ústavního zákona je třeba vykládat tak, že v případě možností vícero výkladu je třeba vždy zvolit tu variantu, která svědčí pro určení republikového občanství, oproti té variantě, která svědčí jejímu neurčení. Ustanovení, jimiž zákon stanovil možnost volby občanství těmi, kteří nebyli občany ani jedné z republik, měla mít povahu *ultima ratio* pro případy, ve kterých nebylo možno určit občanství ani s vynaložením maximálního úsilí v rozšiřujícím výkladu právních předpisů. Pro tento výklad svědčí i výnos Ministerstva vnitra a životního prostředí ze dne 7.6.1988 vydaný pod č.j. VS/3-50/185/88, o postupu národních výborů při výkonu státní správy na úseku státního občanství České socialistické republiky, v jehož § 2 je výslovně uveden extenzivní výklad při určování státního občanství dětí, jejichž pouze jeden rodič byl československým státním občanem.

Žalobce poukázal na to, že v řízení, jehož účastnicí byla matka žalobce, dospěl odvolací správní orgán k závěru, že její matka byla československou občankou ode dne uzavření sňatku s O. S. Tento závěr, který byl použit jako argument pro oslabení argumentace, že matka žalobce se stala českou občankou (oba její rodiče byli československými občany), nemůže tento účinek vyvolat pro zjevnou nelogičnost a rozpor s principem přiměřenosti (od většího k menšímu). Pokud by oba rodiče matky žalobce byli českoslovenští občané a pouze jeden z nich se později stal českým občanem a druhý se nestal slovenským občanem, nelze dojít k jinému závěru –

s ohledem na intenzitu potřeby určit republikové občanství – než že matka žalobce se stala ke dni 1. ledna 1969 českou občankou. Od nabytí československého občanství matky žalobce nenastala žádná právní událost, ze které by bylo možno dovodit pozbytí státního občanství Československé republiky, Československé socialistické republiky, České socialistické republiky až do narození žalobce. Je tedy nepochybné, že matka žalobce byla ke dni jeho narození státní občankou České socialistické republiky. Žalobce tak narozením nabyl státní občanství této republiky, které se později změnilo v občanství České republiky.

Žalobce konečně poukázal na to, že žije v České republice, kde má i rodinu, jeho manželka i dítě jsou českými občany. Status povolení k trvalému pobytu ovšem žalobci neumožňuje základní participaci na veřejném životě, především výkon práva volit. Pro úplnost poukázal na to, že v období od 1. ledna 1969 do 31. prosince 1992 bylo nabytí státního občanství po rodiči narozením bylo upraveno pouze právními předpisy o republikovém občanství. Nelze tedy dovodit, že nabytí pouhého federálního občanství narozením žalobce bez nabytí republikového občanství, i když federální občanství matky žalobce je podle výkladu žalovaného nepochybné. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil jak rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, tak předcházející rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a aby žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval svou argumentaci z odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci se jedná výhradně o právní spor, konkrétně o výklad ust. § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České socialistické republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce se narodil dne 11. 6. 1973 v Argentině. Jeho otec C. F. G. R. byl v okamžiku narození žalobce státním občanem Chile.

Jelikož podle ust. § 8 odst. 4 zákona č. 39/1969 Sb. dítě, jehož jeden z rodičů je cizincem, nabývá narozením státního občanství republiky, jestliže druhý z rodičů je státním občanem republiky, je pro otázku nabytí státního občanství žalobce narozením rozhodné státní občanství jeho matky.

Matka žalobce, paní I. E. S., se narodila v roce 1946 v Chile, ovšem byla československou státní občanskou, nabyvši tohoto občanství narozením po svém otci, panu O. S., a to podle ust. § 28 Všeobecného občanského zákoníku.

Pro zodpovězení otázky, zda matka žalobce nabyla rovněž státního občanství někdejší České socialistické republiky, je nutno aplikovat ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb.

Podle citované normy československý státní občan, který se narodil v cizině, je státním občanem republiky, byl-li k 1. lednu 1969 přihlášen k trvalému pobytu na jejím území. Jestliže nebyl přihlášen k trvalému pobytu na území republiky ani na území Slovenské socialistické republiky, je státním občanem republiky, měl-li, popřípadě jeho rodiče, před odchodem do ciziny, na jejím území poslední trvalý pobyt.

Matka žalobce nikdy neměla trvalý pobyt na území České republiky, takže by byla její státní občankou jen tehdy, pokud by její rodiče, před odchodem do ciziny, měli na jejím území poslední trvalý pobyt.

Její otec, pan O. S., odešel do ciziny asi v roce 1935 a byl sčítán v obci Kostěnice, okres Pardubice, pročez lze mít za to, že měl trvalý pobyt na území pozdější České republiky. Její matka, paní T. S., roz. S. R.-T., však na území České republiky nikdy trvalý pobyt neměla.

Žalovaný proto učinil závěr, že matka žalobce neměla k 1. lednu 1969 státní občanství někdejší České socialistické republiky, protože v žádném ohledu nevyhovovala podmínkám ust. § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb., tedy nebyla k 1. lednu 1969 přihlášena k trvalému pobytu na jejím území, ani na území Slovenské socialistické republiky, a neměla před odchodem do ciziny na jejím území poslední trvalý pobyt a takový pobyt neměli před odchodem do ciziny ani její rodiče. Pod výrazem „rodiče“ žalovaný přitom rozuměl oba rodiče, přičemž konstatoval absenci takového pobytu u matky žalobcovy matky.

Soud v otázce výkladu pojmu „rodiče“ v kontextu ust. § 2 odst. 2 zákona č. 39/1969 Sb. vzal v úvahu skutečnost, že tuto záležitost řešil

Městský soud v Praze v rozsudku č.j. 9 Ca 12/2007 – 45 ze dne 31. října 2008, v němž odmítl námitku, že ustanovení § 2 odst. 2 věta druhá zák. č. 39/1969 Sb., je nutno vykládat tak, že v případě, kdy jeden z rodičů československého státního občana narozeného v cizině nikdy neměl pobyt na území jedné z republik, je pro určení republikového občanství určující pobyt druhého rodiče.

Soud v citovaném rozsudku se ztotožnil s názorem žalovaného, že pokud by zákonodárce považoval za postačující z hlediska určení republikového státního občanství splnění podmínky trvalého pobytu na území republiky pouze u jednoho z rodičů, byla by formulace aplikovaného ustanovení odlišná. Zákonodárci by v takovém případě nic nebránilo užít formulaci „měl-li, popřípadě jeden z jeho rodičů,....“ Užitím plurálu ve spojení „jeho rodiče“ v § 2 odst. 2 zák. č. 39/1969 Sb., zákonodárce zřetelně vyjádřil, že československý státní občan, který se narodil v cizině a který nebyl k 1. lednu 1969 přihlášen k trvalému pobytu na území České socialistické republiky ani na území Slovenské socialistické republiky, je státním občanem České socialistické republiky, měl-li on sám, popřípadě oba *jeho rodiče*, před odchodem do ciziny, na jejím území poslední trvalý pobyt. Je možné, že cílem zákonné úpravy v této podobě bylo vyloučit aplikaci citovaného ustanovení především v těch případech, kdy jeden z rodičů československého občana měl před odchodem do ciziny poslední trvalý pobyt na území České socialistické republiky a druhý z rodičů na území Slovenské socialistické republiky, skutečností nicméně zůstává, že zákon jako jednu z alternativních podmínek pro nabytí republikového státního občanství výslovně stanovil podmínku trvalého pobytu *rodičů* na území republiky, nikoli podmínku trvalého pobytu jednoho z rodičů československého státního občana narozeného v cizině. Žalovaný také

správně poukázal na to, že oba právní předpisy upravující nabývání republikových státních občanství počítaly s eventualitou, že bude existovat skupina československých státních občanů narozených v cizině, u nichž nebude možno podle pevně daných kritérií zakotvených v § 2 odst. 2 zák. č. 39/1969 Sb., a § 2 odst. 2 zák. č. 206/1968 Sb., republikové státní občanství určit. Obě právní úpravy těmto československým státním občanům umožňovaly zvolit si státní občanství jedné z republik tvořících federaci prohlášením. Úprava obsažená v § 5 zákona č. 39/1969 Sb. se týká zcela jiného okruhu adresátů právní normy, a sice dětí mladších 15 let, a na případ žalobce se nevztahuje, stejně jako výnos Ministerstva vnitra a životního prostředí České socialistické republiky ze dne 7.6.1988, č.j. VS/3-50/185/88. Znění čl. 5 ústavního zákona č. 143/1968 Sb., ve znění účinném od 22.12.1970, samo o sobě nezakládá republikové státní občanství československého státního občana – tuto otázku řešily výše zmíněné právní předpisy upravující nabývání republikových státních občanství, tj. zákon č. 39/1969 Sb., a zákon. č. 206/1968 Sb.

Soud v nyní projednávané věci neshledal žádný relevantní důvod, pro který by se měl odchýlit od názoru vyjádřeného výše, a proto dospěl k závěru, že žalobci nelze dát ohledně jeho stěžejní žalobní námitky za pravdu. Z tohoto důvodu proto soud podanou žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: proti tomuto rozsudku je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat

 k Městskému soudu v Praze ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení

 rozsudku.

 O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 19. října 2011

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu